

красотата и плодородието на родната страна. Особено се усилила мжката имъ, откакъ узнали, че другата група сливенци, които попаднали въ Влашко и се заселили около Пloeщъ, били поставени при сравнително по-добри условия. Намърили се лица, мними родолюбци, които агитирали разпалено за преселване въ Влашко; и въ помощъ на тия неспокойни подстрекатели, забравили миналитъ нещастия и готови да тикнатъ съ измислицитъ си къмъ нова авантюра своитъ съграждани, дошли двама още неизчезнали спжтници на войната, холерата и гладътъ. Напраздно Селимински, който желаялъ да предотврати още по-голъми злoщастия, разубеждавалъ хората да не се поддаватъ на лъжи и изкушения. Напраздно той, който оплаквалъ неблагоприятието и раздоритъ между бѣжанцитъ, имъ изтъквалъ, че царското правителство ще се погрижи да имъ осигури добруване и че въ Влахо-Молдавия тѣ не ще намѣрятъ необходимата грижа и закрила отъ високо мѣсто. Всичко било напусто, и голъма частъ отъ бѣжанцитъ минали въ Влашко. Само благодарение на усилията на Селимински, който въ седемъ последователни писма до генералъ Инзова, попечителъ на бесарабскитъ колонисти, излагалъ всички неуредици въ Влашко и Молдова — и всички непочтени машинации на заинтересувани хора, за да се отвлѣкатъ наивнитъ българи тамъ — около 30 хиляди бѣжанци се задържали все пакъ въ Бесарабия, за да живѣятъ спокойно и въ благополучие.

Селимински билъ поканенъ отъ руското правителство да заміне за Болградъ и да постъпи на служба по настаняване на бесарабскитъ бѣжанци, но той отказалъ. „Виждайки, че присѣтствието ми бѣ много по-нуждно между преселниците въ Влашко, съ които бѣхъ неразривно, чрезъ братство, свързанъ, предпочетохъ да остана между тѣхъ“ ... И следъ като прекаралъ около година време въ Галацъ, той заминалъ за Пloeщъ. Привеждайки въ своитъ записки едно писмо на старейшината на българскитъ преселници въ Бесарабия, Д. Гендовичъ, въ което се изтъква, какви грижи е положилъ Селимински, за да бждатъ задържани тия преселници въ Русия и да не се връщатъ тѣ въ Турско или да отиватъ въ Влашко (— Гендовичъ се отзовава за него, Хаджи Юрдана, като за „човѣкъ доброжелателенъ“ и образованъ, който „знаялъ шесть разни езици“), нашиятъ мемоаристъ бележи: „Отъ историческото изложение за началото на това преселване, както и отъ